

ς Μενάγιας

Όταν με το Γέροντα μου είμαστε στα Κελιά της

Κερασιάς, ως το 1942, γνωριστήκαμε με τον μακαρίτη Γέροντα Γεράσιμο Μοναχό τον Μενάγια, Κεφαλληνία την καταγωγή, ό οποίος μας διηγήθηκε το αξιοπερίεργο και σπουδαίο γεγονός.

Όταν οι γονείς του, πλούσιοι και ευκατάστατοι Κεφαλλήνες, τον στείλανε να σπουδάσει στη Γερμανία χημικός, από νέος ήταν πολύ ευλαβής και διακρίνονταν για την ευσέβεια του, αλλά δεν έπαυε κι αυτός να έχει τις διάφορες νεανικές επιθυμίες και αδυναμίες της εποχής του. Σαν φοιτητής, στο δωμάτιο πού έμενε, κάθε βράδυ έκανε την προσευχή του, διάβαζε Απόδειπνο, πως είχε διδαχθεί από τους ευσεβείς γονείς του. Μετά άρχιζε τη μελέτη των διαφόρων μαθημάτων της επιστήμης του.

Με την πάροδο του χρόνου, καταλάβαινε, πριν να ανάψουν τα ηλεκτρικά φώτα, να φωτίζεται το δωμάτιο του με ένα παράξενο φως. Στην αρχή λίγο και με τον καιρό γίνονταν τόσο πολύ, πού δε χρειαζόνταν να

Στην αρχή δεν έδωσε σημασία στο φαινόμενο αυτό, αλλά, όπως ό ίδιος μας έλεγε, άρχισε να πιστεύει, πώς αυτός διαφέρει από τους άλλους νέους της εποχής του, τόσο πού λίγο, λίγο αραίωνε τις συναναστροφές τους και έτσι σίγα - σιγά, απομακρύνθηκε από κάθε φίλο και γνωστό.

Σημείωσε μεγάλη πρόοδο στην επιστήμη του, άριστευε σε όλα τα μαθήματα και έγινε ένας από τους καλύτερους χημικούς της εποχής του. Άμα πήρε το πτυχίο

του, προσλήφθηκε αμέσως σα χημικός και διορίστηκε διευθυντής στα εργοστάσια του Μπενάκη, στο Κάιρο της Αιγύπτου.

Το περίεργο εκείνο φως τον ακολούθησε και στο Κάιρο. Εκεί τον κυρίευσε ή ιδέα του εγωισμού και της υπερηφάνειας κι πίστευε ότι αυτός είναι και κανένας άλλος ανώτερος του δεν υπάρχει. Έγινα, μας είπε, δύστροπος, τόσο πού δε δεχόμουν από κανένα κουβέντα και άρχισα να συναναστρέφομαι τους Πνευματιστές. Τελικά δαιμονίστηκε και υπέφερε πολύ από το δαιμόνιο πού τον τυραννούσε.

Από το εργοστάσιο δεν τον άφηναν να παραιτηθεί, γιατί ήταν αγαπητός και απαραίτητος. Ο πνευματικός του όμως, του σύστησε ότι πρέπει να φύγει αμέσως και να πάει στο Άγιο Όρος.

Πήγε στη Μονή του Αγίου Παύλου, πού είχε συμπολίτες, οι όποιοι τον δέχθηκαν με χαρά και προθυμοποιήθηκαν να τον βοηθήσουν. Αφού προχώρησε πολύ ή ασθένειά του, τον έστειλαν, με ένα αδελφό της Μονής, στο Γέροντα Καλλίνικο στα Κατουνάκια, ό οποίος όπως είπαμε είχε φήμη, πώς έχει το χάρισμα από το θεό να βγάζει δαιμόνια και γενικά φημίζονταν για τις αρετές του.

Ο Γέρο - Καλλίνικος, πρακτικός Μοναχός, ταπεινός, απλούς, στο ήθος άπλαστος και στους τρόπους άκακος, στην αρχή απέφευγε να τον δεχθεί, προφασιζόμενος και λέγοντας πώς είναι πολύ αμαρτωλός και ανάξιος για ένα τέτοιο επιχείρημα, αλλά για την υπακοή, στους Πατέρες της Μονής του Αγίου Παύλου, τον δέχθηκε και τον έβαλε σε ένα δωμάτιο επί έξι μήνες να ακολουθεί τη σειρά, τις προσευχές και ιερές Ακολουθίες, στα κομβοσχοίνια και τις μετάνοιες, με τους άλλους πατέρες της συνοδείας του, από τους αδελφούς της οποίας, βρίσκεται ακόμη εν τη ζωή ό Γέρων Χριστόδουλος ηλικίας περίπου 80 ετών.

Μετά τους έξι μήνες, ό Γέρο - Καλλίνικος, τον έντυσε τα ράσα, όπως επιθυμούσε, τον έκειρε Μοναχό και του έδωκε το όνομα Γεράσιμο, αντί του πρώτου ονόματος που ήταν Σπυρίδων και τότε του είπε: «Αδελφέ, τώρα θα κάμομε μαζί έναν αγώνα, σαράντα ήμερες και σαράντα νύχτες, θα κάνομε αδιάκοπη προσευχή, θα παρακαλέσομε τον Κύριο ημών Ιησούν Χριστόν, την Παναγία Αυτού Μητέρα να μεσιτεύσει στον Υιόν της και Θεόν, τον Τίμιο Πρόδρομο και Βαπτιστή Ιωάννη, τον άγιο Γεράσιμο και όλους τους Αγίους, να πρεσβεύσουν και αυτοί στο Δεσπότη Χριστό, να κάμει το έλεος Του και να σε απαλλάξει από την τυραννία του Σατανά.

Θα εξομολογηθείς καθαρά και ειλικρινά στον πνευματικό και θα εξευτελίζεις τον εαυτό σου ενώπιον Θεού και ανθρώπων, θα θεωρείς τον εαυτό σου σαν το χειρότερο άνθρωπο, θα έχεις όλους τους άλλους ανθρώπους καλύτερους σου και να το πιστεύεις αυτό μετά πεποιθήσεως μεγάλης.

Επί σαράντα ήμερες δε βάλαμε, μας είπε, ό Π. Γεράσιμος μπουκιά στο στόμα μας, παρά μόνον κάθε δυο μέρες πού κάναμε λειτουργίες, τρώγαμε μόνον αντίδωρο και πίναμε αγιασμό.

Στο διάστημα αυτό, μας είπε, με πείραξε τόσο πολύ ό Σατανάς, πού πέντε φορές δοκίμασα να φύγω από το ησυχαστήριο, άλλα με προλάβαινε ή συνοδεία του Γέροντα Καλλίνικου και με γύριζε πίσω.

Την Τεσσαρακοστή ήμερα αισθάνθηκα ένα μεγάλο φούσκωμα και βάρος ασήκωτο στην κοιλιά μου, μου έρχονταν να κάνω εμετό, αλλά δεν μπορούσα. Μετά τον Εσπερινό, όταν ό Γέρο - Καλλίνικος είπε τον ύμνον «Φως ίλαρόν, αγίας δόξης, αθανάτου Πατρός ουρανού αγίου Μάκαρος, Ιησού Χριστέ, ελθόντες επί την ηλίου δύσιν, ίδόντες φως εσπερινών, υμνούμεν Πατέρα, Υιόν και άγιον Πνεύμα Θεόν. Άξιον σε εν πάσι καιροίς υμνείσθαι φωναίς οσίαις, Υιέ Θεού, ζωήν ό διδούς, διό, ό κόσμος σε δοξάζει», τον ύμνον αυτόν ό Γέρο - Καλλίνικος έψαλλε με πολλή κατάνυξη και δάκρυα, κι όταν έφτασε στο μέσον του ύμνου, πού λέγει «υμνούμεν Πατέρα, Υιόν και αγιον Πνεύμα Θεόν...», μου ήρθε και πάλι να κάμω εμετό, και τότε είδα να βγαίνει από το στόμα μου ένα πράγμα σαν Αλεπού, βγήκε και άφησε πολλή βρώμα και δυσωδία, αμέσως έπέσα κάτω, ήρθαν οι αδελφοί με σήκωσαν και αλάφρωσα λίγο, όταν τελείωσε σχεδόν ό Εσπερινός και είπε ό Γέρο - Καλλίνικος τον ύμνον «Νυν απολύεις τον δούλον σου Δέσποτα...» τότε λευτερώθηκα τελείως και αισθανόμουνα τον εαυτό μου σαν πουλάκι έλαφρόν. Καθάρισε ό νους μου, έφυγαν οι ζάλες, και οι διαρκείς πονοκέφαλοι πού είχα και από τότε οριστικά ελευθερώθηκα από το φοβερό δαιμόνιο πού με τυραννούσε τόσο. Δεν φοβόμουνα πλέον να μείνω μόνος μου.

Μετά άπ' αυτό, ό Γέρο - Καλλίνικος έδωκε ρητή εντολή στον. Γεράσιμο, όσο βρίσκεται στη ζωή να μην αναφέρει σε κανέναν το θαύμα πού ό Θεός έκαμε σ' αυτόν και τον ελευθέρωσε από το δαιμόνιο.

Με την ευλογία του Γέροντα Καλλίνικου, Αφού αποθεραπεύτηκε έφυγε και πήγε στη Σκήτη του Αγίου Βασιλείου. Εκεί έμεινε, ό Πάτερ Γεράσιμος, μέχρι τα χρόνια της Κατοχής, των Γερμανών, οπότεν δημιουργήθηκαν πολλές και μεγάλες δυσκολίες στη ζωή, άλλα και ό κίνδυνος ακόμη στην ερημιά ήταν μεγάλος, οπότεν το 1944, τον πήραν οί αδελφοί, στη Μονή του Αγίου Παύλου. Εκεί έζησε βίο ενάρετο και σε βαρύ γήρας, παρέδωκε την ψυχή του, στο Κύριο ημών Ιησούν Χριστόν.

Ό Γέρο - Καλλίνικος, για το Άγιον Όρος αποτελούσε μια ξεχωριστή μορφή, με τις αρετές και τα χαρίσματα πού ήταν πλουτισμένος από τον Πανάγαθο Θεό, σαν αντιμισθία της μεγάλης Πίστεως και αγάπης πού είχε στο Θεό, άλλα με την αυταπάρνηση και την υσποπιό ταπείνωση έλαμπε σαν πύρινος στύλος, ό όποιος καίτοι βρίσκονταν στη μεγάλη ερημική χαράδρα των κάτω Κατουνακίων, ή λάμψη του έφτανε στο ύψος του ουρανομήκη Άθωνα.

Την αρετή του ξετίμησαν εξέχοντα πρόσωπα, βασιλικά, στρατιωτικά και πολιτικά, τα οποία κατά καιρούς τον επισκέπτονταν και έφυγαν ενθουσιασμένα από τη σοφία και το άρωμα της αρετής πού αλύπητα σκορπούσε σ' όλους τους γύρω και πλησίον του. Ό Ρώσος ασκητής, από τα Καρούλια, παπα - Παρθένιος, πρώην στρατηγός του Τσαρικού στρατού και ό επίσης Καρουλιώτης Ιερομόναχος Θεοδόσιος, πρώην Πρύτανης του Ρωσικού Πανεπιστημίου της Μόσχας τον επισκέπτονταν και τακτικά

τον συμβουλευόνταν για να τους καθοδηγεί στην πνευματική ζωή και στη νοερά προσευχή.

Η επίδραση του στον επιφανή νεοέλληνα λογοτέχνη Αλέξανδρο Μωραϊτίδη ήταν τόση, πού όταν ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος ο Α΄ καταγοητευμένος από τα θαυμάσια λογοτεχνικά του έργα ηθέλησε να τον παρασημοφορήσει, ο λογοτέχνης Μωραϊτίδης, μέσω του μαθητού και υποτακτικού του Γέροντα Καλλίνικου, πατρός Γερασίμου Μενάγια, ζήτησε τη γνώμη του Γέρο - Καλλίνικου για να δεχθεί ή όχι το προσφερόμενο παράσημο από τον Βασιλέα, και όταν έλαβε καταφατική απάντηση τότε και μόνον το δέχθηκε.

Ο Γέρο - Καλλίνικος, είχε μάθει πολύ καλά τη Ρωσική γλώσσα και τούτο βοηθούσε πολύ τους αδελφούς Ρώσους, οί όποιοι κατά χιλιάδες τον επισκέπτονταν, για αυτό και ο Ρώσος καθηγητής της θεολογίας, στην Ακαδημία του Αγίου Σεργίου, όταν το 1912 με 13 επισκέφθηκε το Άγιο Όρος και παρέμεινε σ' αυτό περίπου έξι μήνες, κι όταν επέστρεψε δημοσίευε στο Ρωσικό περιοδικό «ό χριστιανός» πολλά, μεταξύ των οποίων, έγραφε και για τον Γέροντα Καλλίνικο; «... Εγνώρισε και ένα θαυμάσιο Γέροντα τον λεγόμενο Καλλίνικο Μοναχό, πού κατά τρόπο θαυμαστό συνενώνει πνευματική εμπειρία και περίσκεψη με σπάνια αγάπη και προσήνεια προς τους Μοναχούς και όλους τους ανθρώπους. Τον πνευματικό του πλούτο, με πολλή δαψίλεια τον σκορπίζει και προς τους Ρώσους Μοναχούς, πού του ζητούν λόγους διδασκαλίας, συμβουλής και παρακλήσεως».

Όλοι ανεξαιρέτως όσοι τον επισκέπτονταν έφευγαν με την εντύπωση πώς είδαν ένα πνευματοφόρο Μοναχό, που ή χάρις του Θεού τον έχει επισκιάσει και επαναπαύεται σ' αυτόν. Όλοι ομολογούν πώς είναι μια μορφή οσιακή, επιβλητική και αγία, πραγματικός ασκητής, της έρημου πολίτης ουράνιος άνθρωπος και επίγειος Άγγελος.

Πηγές: www.pigizois.net-agioritikesmnimes.blogspot.gr